

Σημ. 9. Ἐπί τοῦ ἡμιφώνου ἰάντιστοιχοῦντος μετ' ὃ Βουλγαρικὸν *ѣ* θέλομεν βάλλει δὴ τὴν τελεείας στιγμὰς καὶ πρὸς διαφορὰν τοῦ *ι* φωνήεντος, καὶ διὰ τὸ νὰ δεῖξωμεν τοῖς σπουδαζουσιν, ὅτι πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ὁμοῦ μετ' τὴν προηγουμένην συλλαβὴν, ὡς ἐν τῇ Τουρκικῇ λέξει» *βαί* = *ваѣ*.

Σημ. 10. Ἐπί δὲ τοῦ *α* καὶ *ια* γράφοντες Βουλγαρικὰς λέξεις ἐχούσας τὰ γράμματα *ж, ѣ ἢ ѣ, ѣ* θέλομεν μεταχειρίζεσθαι τὴν δασειαν, διὰ τὸ νὰ γνωρίζῃ ὁ μανθάνων, ὅτι τὸ μὲν *α* θὰ προφερθῇ ὡς *α* ἄτονον με κλειστὸν στόμα, τὸ δὲ *ια* ὁμοίως με κλειστὸν στόμα ὡς *α* ἄτονον, ὡς ὅτε εὐρίσκεται μετὰ τὸ *ι* φωνῆεν, ὡς ἐν τῇ λέξει «*Μαρία*» ἡ μὲν πρώτη συλλαβὴ ἔχει σχεδὸν τὴν προφορὰν τοῦ *ж*, ὡς νὰ ἦναι γεγραμμένη *мж*, ἡ δὲ τελευταία συλλαβὴ *α* σχεδὸν ἔχει τὴν προφορὰν τοῦ *ѣ* ὡς νὰ ἦναι γεγραμμένη «*Мѣрия*». π.χ. τὴν λέξιν *κοιμῶμαι* θέλομεν γράψαι μετ' ἑλληνικὰ γράμματα οὕτω *σιπιά*, τὸ δὲ *не щж* (δὲν θέλω) θέλει γραφῆ *νε σστᾶ*.

Περὶ τῆς προφορᾶς τῶν γραμμάτων.

Ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης καὶ μαθητὴς δύναται σχεδὸν ὀλοτελῶς νὰ μάθῃ τὴν προφορὰν τῶν Βουλγαρικῶν γραμμάτων μόνον ἐκ τοῦ προεκτεθέντος πίνακος καὶ τῶν σημειώσεων, μ' ὅλον τοῦτο χάριν περισσοτέρας εὐκολίας τῶν σπουδαστῶν καὶ τινῶν παραλειφθέντων θέλομεν εἰπεῖ προσέτι ὀλίγα τὰ ἴδιαν ἀναγκαῖα.

Τὸ *ѣ*, ὅπερ καὶ μέγα *ѣр* (*ѣрѣ*) λέγεται, ἐν τέλει λέξεω δὲν προφέρεται καὶ διὰ τοῦτο οἱ νεωτερίζοντες Σέρβοι τὸ ἀπέβαλον ὀλοτελῶς ὡς περιττὸν, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο αὐτὸ δίδει εἰς τὸ προηγούμενον αὐτοῦ σύμφωνον τῆς λέξεως μίαν τραχείαν προφορὰν, καὶ εἶναι ἰσοδύναμον μετ' τὸ Γαλλικὸν *e muet* ἐν τέλει λέξεως, ὡς *снѣ* (*снѣг* = *υἰός*), *рѣ*, *мѣ*. Τὸ δὲ *ѣ*, ὅπερ καὶ